

پارک های ملی

پارک های ملی

پارک های ملی به عنوان زیستگاه مطمئنی برای زندگی بسیاری از گونه های حیوانی و گیاهی است که به منظور حفظ فرآیندهای اکولوژیک و سیستم حیات بخش، حفظ حوزه های آبخیزها، حفاظت از تنوع ژنتیکی، نگهداری از زیستگاه های حیات وحش، رویشگاه های گیاهی به ویژه گونه های گیاهی و جانوری بومی کمیاب، حفظ تنوع زیستی محیط های آبی و خشکی، حفظ میراث های طبیعی تحت حفاظت قرار گرفته و دخالت های انسان در آن مجاز نیست.

براساس تعریف ارایه شده از سوی سازمان حفاظت محیط زیست: «پارک ملی به محدوده ای از منابع طبیعی کشور اعم از جنگل، مرتع، بیشه های طبیعی، اراضی جنگلی، دشت، آب و کوهستان اطلاق می شود که نمایانگر نمونه های برجسته ای از مظاهر طبیعی باشد و به منظور حفظ همیشگی وضع زندگی و طبیعی آن و همچنین ایجاد محیط مناسب برای تکثیر و پرورش جانوران وحشی و رشد رستنی ها در شرایط کاملا طبیعی تحت حفاظت قرار می گیرد».

به همین منظور؛ کشور ایران نیز به منظور حمایت از حیات وحش و زیستگاه ها، در سال ۱۳۵۰ با عضویت در آی. یو. سی. ان اقدام به شناسایی و حفاظت این مناطق کرد و تا ۱۳۵۵ تعداد مناطق حفاظت شده به ۱۳ پارک ملی رسید که این تعداد در سال ۱۳۷۰ به ۱۹ پارک ملی با وسعتی حدود ۱ میلیون و ۷۶۰ هزار هکتار در سراسر ایران پراکنده است.

پارک ملی دریاچه ارومیه

پارک ملی دریاچه ارومیه با مساحت ۴۶۴ هزار و ۵۶ کیلومتر در شمال غرب ایران و بین دو استان آذربایجان شرقی و آذربایجان غربی واقع شده است. این دریاچه، با مساحت ۵ هزار و ۵۰۰ کیلومتر، دارای ۱۲۰ جزیره بزرگ و کوچک است که این جزایر، به جز جزیره اسلامی در سال ۱۳۵۴ هـ ش، منطقه حفاظت شده اعلام شد و در سال های بعد به پارک ملی تبدیل شد.

پارک ملی دریاچه ارومیه، بعد از مرداب انزلی، زیباترین زیستگاه طبیعی جانوران در ایران است. پوشش گیاهی و درختی: آویشن، جو وحشی، خوشک، دم اسبی، زنبق، شقایق، شنبلیله وحشی، سنگ، شیرخشت، علف شور، فریون، گندمیان، گوجه وحشی، کاکوتی، مرغ علف گوسفندی، یولاف، درخت آلبالو، ارس کوهی، بادام وحشی، بادام کوهی، پسته وحشی، داغداغان، درمنه، زالک، سرو کوهی.

گونه های جانوری: پلنگ ایرانی، قوچ، گوزن زرد ایرانی، موش صحرایی، میش ارمنی.
گونه پرندگان: پلیکان سفید، تنجه، فامینگو، کاکایی، مرغ آتش، اردک سر سفید و اردک سرحنایی.
همچنین آرטיما تنها موجود زیستی ماکروسکوپی که آب زی دریاچه ارومیه است که با نام گونه آرטיما ارومیانا شناخته شده و از دسته سخت پوستان کوچک و ظریفی می باشد که در دریاچه می.
تجهیزات و امکانات: از جمله تجهیزات موجود در پارک ملی دریاچه ارومیه می توان به: تجهیزات حمل و نقلی منطقه، قایق موتوری، خودرو داخل جزایر، موتور چهارچرخ و دو چرخ، امکانات ارتباطی همانند بی سیم، امکانات محیط بانی شامل سه ایستگاه محیط بانی با کلیه امکانات و نیز ساختمانهای موجود در جزیره کبودان و مجموعه رشکان برای اسکان مهمانان و بازدید کنندگان منطقه اشاره کرد.

پارک ملی بختگان

پارک ملی بختگان که شامل مجموعه ای از دو بخش منطقه حفاظت شده بختگان و پارک ملی بختگان است که در ۷۰ کیلومتری غرب نی ریز استان فارس واقع شده است. وسعت پارک ملی بختگان حدود ۱۷۵ هزار و ۳۷۲ هکتار و مساحت پناهگاه حیات وحش نیز حدود ۱۵۵ هزار و ۵۷۱ هکتار برآورد شده است.
اولین بار در سال ۱۳۴۷ بختگان توسط شورای عالی نظارت بر صید به عنوان منطقه حفاظت شده اعلام گردید. بعد ها در سال ۱۳۵۷ به عنوان حیات وحش تعیین شد. اما در سال ۱۳۷۴ آن قسمت از بختگان که شامل مجموعه ایی از دریاچه های بختگان، طشک و تالاب های موجود در ورودی زهکشی ها همراه با ارتفاعات شمال دریاچه بختگان به عنوان پارک ملی بختگان مصوب شدند.
به طور کلی مجموعه بختگان یعنی پارک ملی و پناهگاه حیات وحش به سه بخش: دریاچه ها و تالاب ها، مناطق دشتی و کوهستانی واقع در بین دریاچه های بختگان، طشک و اراضی مجاور و در نهایت مناطق کوهستانی واقع در جنوب دریاچه بختگان تقسیم می شود.
از جاذبه های اکوتوریستی منطقه حفاظت شده بختگان علاوه بر پرتگاه ها، صخره ها، دره های زیبا و عمیق می توان به وجود گردنه های هل و باغو، تنگ زرد، شهر پازن، بناهای قدیمی نظیر کاروانسرای شاه عباسی و آثار باستانی موجود در منطقه اشاره کرد.

پارک ملی و منطقه حفاظت شده آن دارای شرایط آب و هوای خشک بیابانی معتدل است.
پوشش گیاهی و درختی: آویشن، انواع دیاتومه ها و جلبک ها، بادام کوهی، بنه، باریجه، تنگس، قیج، کاکوتی و گیاهان شور پسند مثل گز و نی. گونه هایی دختی نیز شامل: انجیر، بادامک، پسته وحشی، پسه، تنگرس، کلخونگ و کیکم است.

گونه های جانوری: آهوی ایرانی، پلنگ، روباه، شغال، قوچ و میش، کل و بز، کفتار، گرگ و گربه وحشی.
گونه پرندگان: اگرت، بالابان، بحری، بلدرچین، پرستوهای دریایی، تیهو، چلچله، حواصیل ها، دارکوب پری شاهرخ، دال، درنا، سنقرها، شاهین، غازها، عقاب ها، کبک، گنجشک سانان، کشیم ها، کاکایی ها، کفچه نوک، فلامینگوها، لک لک، لیل و دلیچه، ماهی خورک ها، مرغابی ها و هوبره.

پارک ملی بوجاق یکی دیگر از پارک های ملی و منطقه شکار ممنوع در ایران است که با مساحتی حدود ۳ هزار و ۲۵۰ هکتار در شمال شرقی شهرستان رشت در شهر کیشهر استان گیلان واقع شده است. بخشی از این پارک، ابتدا در سال ۱۳۵۴ با مساحتی حدود ۵۰۰ هکتار با نام لاگون کیشهر و دهانه سفید رود در فهرست کنوانسیون رامسر به ثبت رسید. سپس در سال ۱۳۷۷ با وسعتی حدود ۸۰۰ هکتار به مدت ۵ سال به عنوان منطقه شکار ممنوع بوجاق کیشهر تعیین شد. اما در نهایت در سال ۱۳۸۱ طی مصوبه شماره ۲۳۲ شورای عالی محیط زیست با افزایش سطح منطقه به مساحت فعلی به عنوان نخستین پارک ملی خشکی - دریایی کشور، تحت مدیریت سازمان حفاظت محیط زیست درآمد.

پارک ملی بوجاق از شمال با دریای خزر، از جنوب با شهر بندر کیشهر، از شرق با تاسیسات صدا و سیما و روستای امیر کیاسر و از غرب با رودخانه اوشمک همسایه است.

پوشش گیاهی و درختی: پوشش های علفی پارک ملی بوجاق شامل بوته های سازو و تمشک زار، آزاو لا آلاله و نیلوفر آبی است و درخت و درختچه هایی نظیر: آقطی، اسپرغان، انار، توسکا، تمشک، تراپا یا سه کله خیز، سراتوفیلوم، گونه های مختلف سرو، عدسک آبی، لویی، میزیوفیلوم و نی می باشد.

گونه های جانوری پارک ملی بوجاق بیشتر پرندگان است و به دلیل اکوسیستم وسیع، پرندگان های آبی، کنارآبی و خشک زی را در خود جای داده است. از آن جا که این منطقه یکی از سایت های مهم پرندگان نگر کشور معرفی شده است، سرشماری هایی در این سایت انجام می گیرد. براساس سرشماری های انجام شده بیش از ۲۳۹ گونه پرندگان در این منطقه شناسایی شده است.

گونه های مهم پرندگان شناسایی شده در پارک ملی بوجاق عبارتند از: اوست چوب پا، آنقوت، آبچلیک، اکراس، اردک ارده ای، اردک سرحنایی، باکلان، بحری، پلیکان، تنجه، چنگر، خروس کولی، خوتکا، حواصیل ها، سنقر تالابی، عروس غاز، غاز خاکستری، قو، فلامینگو، طاووسک، کفچه نوک، کله سبز، کاکایی، کشیم، گیلانشاه، گیلار، لیل و نوک پهن.

همچنین تالاب موجود در بوجاق زیستگاه بیش از ۵۰ نوع ماهی و آبزیان بومی و مهاجر است که مهم ترین آن ها ماهی سفید و کپور می باشد. علاوه بر این جزو معدود زیستگاه های فک خزری، تنها پستاندار دریای خزر است.

پارک ملی خجیر

پارک ملی خجیر از پارک های استان تهران است که با مساحتی حدود ۹ هزار و ۹۷۱ هکتار در شرق شهر تهران واقع شده است. این پارک در سال ۱۱۳۳ ه. ش پس از این که تهران در زمان قاجاریه به عنوان پایتخت کشور انتخاب شد با عنوان قرق سلطنتی یا شکارگاه سلطنتی تحت حفاظت قرار گرفت. سپس در سال ۱۳۶۱ طی مصوبه شماره ۹۰ شورای عالی حفاظت محیط زیست با حدود مشخص به عنوان پارک ملی تعیین شد. پارک ملی خجیر متشکل از کوهستان های بلند و تپه ماهورهای مرتفع و نیمه مرتفع است که مهم ترین قله های این منطقه عبارتند از: قله زلزله، بارجمالی، زیرک چال، سرو کوه، آسمان کوه، گویداغ، جنگل سوخته و دربندک.

منطقه پارک ملی خجیر به علت واقع شدن در منطقه کوهستانی از آب و هوای سردی برخوردار می باشد. این منطقه از نظر آب و هوایی در ارتفاعات مختلف دارای چهار نوع شرایط آب و هوایی می باشد. که عبارتند از:

آب و هوای خشک و سرد: مرز ارتفاع آن ۱۵۳۰ متر است

آب و هوای نیمه خشک و سرد: این نوع آب و هوا در ارتفاعات بین ۱۵۳۰ تا ۱۷۴۴ متر می باشد.

آب و هوای نیمه مرطوب سرد: این نوع آب و هوا در ارتفاعات بین ۱۷۴۴ تا ۱۹۰۴ متر است.

آب و هوای ارتفاعات فوتانی: این نوع آب و هوا نیز در ارتفاعات بالای ۱۹۰۴ متری جریان دارد.

علاوه بر کوه های مرتفع در پارک ملی خجیر، در این منطقه رودخانه های چون جاجرود و چشمه هایی نظیر چشمه باغ انگوری، باغ اناری، دره چنار، سنگ بندی، باغ شاه، نایب علی و سیدرضا جریان دارد.

پوشش گیاهی و درختی: ارس، اسفند، افاقیا، افرا، ارمک، باریجه، بادیان کوهی، بادام خارآلود، بنه، بید، پیاز صورتی، پیچک قندرونی، تلخ بیان، تنگرس، تمشکف چوبک، چنار، جاشیر کوتوله، داغداغان، دغدغک، ریواس، روناس، زالزالک، زبان گنجشک، زرشک، زیره سیاه، درمنه، سوفورا، سیاه تلو، سیرش زرین، شنگ، شیرخشت، شیشعان، سپیدار، کاج، گز، عرعر و نسترن.

گونه های جانوری: آهو، پازن، پلنگ، روباه قرمز، روباه معمولی، رودک، سمور، شنگ، شغال، کل و بز، قوچ و میش البرز مرکزی، کفتار، گراز، گورکن، گربه وحشی، خرگوش، خارپشت اروپایی، حشره خور دورنگ، حشره خور دندان سفید، تشی، موش صحرائی، موش خانگی، موش ورامین، هامستر دم دراز، هامستر خاکستری، جرد ایرانی، جرد لیبی، ول آبی، ول اجتماعی، ول معمولی، ول حفار افغانی، مار کرمی، کور مار دوسر، مار آتشی، مار پلنگی، مار دستی، مار آبی، مار شتری، شتر مار، یله مار، تیر مار، سوسن مار، افعی شاخدار، افعی کوفی، قورباغه معمولی، وزغ سبز و لاک پشت مهمیز دار غربی.

گونه پرندگان: اردک سرسبز، بلبل خرما، تیهو، پری شاهرخ، خوتکا، زردپره، سبزقبا، عقاب شاهی، طوطی طوق صورتی، گیلار، کبک معمولی، نوک پهن و هدهد.

علاوه بر گونه های جانوری و گونه های پرندگان در منطقه پارک ملی خجیر به علت واقع شده رودخانه جاجرود و سد لتیان انواع ماهی ها نظیر: ماهی سیاه، سس ماهی، سگ ماهی جویباری، عروس ماهی، ماهی کول و یک ماهی غیر بومی به نام قزل آلاهی رنگین کمان وجود دارد.

تجهیزات و امکانات: در منطقه پارک ملی خجیر یک پاسگاه محیط بانی باغشاد موجود است.

پارک ملی ساریگل

پارک ملی ساریگل در منطقه ساریگل در استان خراسان شمالی و در شرق شهرستان اسفراین واقع شده است. منطقه ساریگل در سال ۱۳۵۳ براساس مصوبه شماره ۴۷ مورخ ۱۳۵۲ به عنوان منطقه حفاظت شده شاه جهان به صورت رسمی تحت حفاظت سازمان محیط زیست قرار گرفت. منطقه حفاظت شده شاه جهان پس از پیروزی انقلاب اسلامی به منطقه حفاظت شده ساریگل تغییر نام داد و از آذر ماه سال ۱۳۸۱ براساس اصلاحیه مصوبه شماره ۹۹ شورای عالی حفاظت محیط زیست این منطقه به عنوان پارک ملی تعیین گردید و بدین ترتیب منطقه ساریگل به دو منطقه پارک ملی ساریگل با وسعت ۷ هزار و ۳۷ هکتار و منطقه حفاظت شده ساریگل با مسافت ۲۱ هزار و ۳۰۹ هکتار تقسیم شد.

پارک ملی و منطقه حفاظت شده ساریگل از ارتفاعات کوهستانی سرد نظیر ارتفاعات آل بلاغ و ترکان، تپه های ماهور کم ارتفاع و منطقه دشتی تشکیل شده است.

مهم ترین قله های واقع شده در منطقه ساریگل عبارتند از: قله بیل باقلی، قله صیاد، قله کرکزو، قله قوچ قلاقی،

قله قره داش و قله کلنگاه. از میان این قله، قله کرکزو با ارتفاع ۲۸۹۳ متر از سطح دریا و قله کلنگاه با ارتفاع ۲۷۹۷ متر از سطح دریا به ترتیب مرتفع ترین قله این منطقه به شمار می آیند.

ار نظر منابع آبی نیز رودخانه گنجدان تنها رودخانه جاری در این منطقه می باشد که پس از مشروب کردن اراضی گنجدان، قلعه سفید و بخشی از بیدواز در محل قلعه سفید به رودخانه اردغان می ریزد. علاوه بر رودخانه، چشمه های پرآب و جوشانی همچون: آق چشمه، چشمه پلاد، چشمه چهل مرغ، چشمه ترکال، چشمه آل بلاغ، گاو ارکی، چشمه یاق، چشمه شفتالستان و چشمه کلوخی در این منطقه به چشم می خورد.

پوشش گیاهی و درختی: آلاله، آنقوزه، آویشن کوهی، ابلک بادبر، ارزن، اسپرس خالدار، اسپرس، ارمک، اسفند، آگروپایرون، بارهنگ، باریجه، بومادران، بنه، پونه، پنیرک، پیچک، تپاله گون، ترشک، تلخه، تلخه بیان، تک ساقان، تنگرس، جارو، جاشیر، جالوا، جعفری، جوودشی، جومیشی، چوبک، خارزن بابا، خارگونی، خارشتر، خار فعیلان، درمنه، ریش بز، زلف پیرزن، زول، زنبق، زیره کوهی، شاهی وحشی، شکر تیغال، شکرک، کلاه میرحسن، شنبلیله، شنگ، کاکوتی، کنگر، کیسه کشیش، گزنه، گلپر، گل قاصد، گل گندم، گل رنگ، گون، عیس گل، گل ماهور، علف هفت بند، قدومه، فرفیون، لوبیای وحشی، ورک، نسترن وحشی، نی باسازو، یونجه کوهی، یولاف و در میان درخت ها و درخچه اغلب: درخت آلوچه وحشی، آلبالوی وحشی، ارس، انجیر وحشی، بنه، بید وحشی، توت روباه، زالزالک، زرشک و گردو دیده می شود.

گونه های جانوری: آهو، پلنگ، تشی، خارپشت، خرگوش، رودک، روباه معمولی، سمور، سنجاب، دوپا، کاراکال، کفتار، کل و بز، گرگ، گربه وحشی، گرز، قوچ اوریال، موش، هامستر، کور مار شنی، مار آتش، آلو سر، مار جعفری و افعی .

گونه پرندگان: بالابان، بادخورک معمولی، بحری، پیغوی کوچک، تیهو، چاخلق، چلچله رودخانه، چلچله کوهی، چکاوک، دلیجه، دم جنبانک زرد، دم جنبانک ابلق، زاغی، دم سرخ کوهی، زاغ نوک سرخ، زرد پره مزرعه، سار، سبزقبا، سسک باغی، سنقر سفید، سنقر خاکستری، سنگ چشم دم سرخ، سنگ چشم خاکستری، سینه سرخ، سهره یال سرخ، شبگرد معمولی، شاه بوف، عقاب پریا، عقاب طلایی، عقاب دو برادر، قرقاول، کرکس، کمر کلی بزرگ، گنجشک سینه سیاه، لیل، مگس گیر سینه سرخ، مرغ حق جنوبی، هدهد و هما.

تجهیزات و امکانات: پارک ملی ساریگل به یک پاسگاه محیط بان ایزی، نوشیروان و چند دستگاه موتورسیکلت مجهز است.

پارک ملی کلاه قاضی

پارک ملی کلاه قاضی، با مساحتی حدود ۴۷ هزار و ۴۰ هکتار در ۳۶ کیلومتری جنوب شرقی شهر اصفهان و در مجاورت شهر جدید بهارستان واقع شده است. این پارک از دو رشته کوه موازی به نام های شیدان در شمال و کلاه قاضی در غرب و جنوب و نیز دشت وسیع با دره های صخره ای عمیق تشکیل شده است. پارک ملی کلاه قاضی، به دلیل دارا بودن گونه های متعدد گیاهی و حیات وحش و نیز به منظور جلوگیری از نابودی تنوع زیستی، منابع ژنتیکی و تعادل طبیعی ناشی از ناهنجاری های به وجود آمده از صنایع و توسعه شهرنشینی و جمعیتی، در سال ۱۳۴۶ تحت حفاظت درآمد و در سال ۱۳۷۴، بر اساس مصوبه شورای عالی حفاظت محیط زیست با عنوان پارک ملی تحت مدیریت سازمان حفاظت محیط زیست قرار گرفت.

پوشش گیاهی و درختی: آنفوزه، آویشن، اسپند، درمنه دشتی، ریواس، چوبک، خارشتر، خاکشیر، شقایق وحشی، شنگ، کل جالیز، قدومه، کاسنی سمی، گل گندم، گل گاوزبان، لاله وحشی، همیشه بهار، درخت انجیر، بادام کوهی، بنه.

گونه های جانور: آهوی ایرانی، آگاما، بز وحشی، بزچه بیابانی، تشی، پلنگ ایرانی، روباه، خرگوش، شغال، قوچ و میش، کل، کفتار، گرگ، لاک پشت مهمیزدار، مارافعی، موش.

گونه پرندگان: باقرقره، پرستو، تیهو، چکچک، سارگپه، شاهین، عقاب طلایی، کبک، کمرکلی، کبوترچاهی.

تجهیزات وامکانات: تجهیزات موجود در منطقه پارک ملی کلاه قاضی به شرح ذیل است:

سرمحیط بانی لاشر واقع در شمال غرب منطقه و مشرف به جاده اصفهان شهرضا

پاسگاه و مرکز آموزش بازدیدکنندگان لاگورمجهز به امکانات اقامتی و یک دستگاه دوربین بوردبلند سداد واقع در جنوب منطقه

پاسگاه محیط بانی محمد آباد در شرق منطقه و در مجاورت شهر محمد آباد

پست های دیده بانی چشمه توتی، قارنه، کلاه بزرگ مورد استفاده در گشت های شبانه

پنج دستگاه خودرو کمک دار

هفت دستگاه موتور سیکلت

پارک ملی قطرویه

پارک ملی قطرویه در منطقه قطرویه در ۳۰۰ کیلومتری شرق استان فارس و در شمال شرقی شهرستان نی ریز واقع شده است. منطقه قطرویه در ابتدا به روش منطقه آزاد کنترل می شد تا این که در سال ۱۳۵۱ اداره کل حفاظت محیط زیست فارس، حفاظت از این منطقه را با عنوان منطقه حفاظت شده بهرام گور به عهده گرفت.

سپس در سال ۱۳۸۶ شورای عالی محیط زیست طی مصوبه شماره ۲۹۸ قسمتی از ضلع غربی منطقه را با مسافتی حدود ۳۱ هزار ۸۱۵ هکتار را به عنوان پارک ملی قطرویه تعیین کردند و حدود ۳۷۶ هزار و ۲۰۲ هکتار باقی مانده را جزو منطقه حفاظت شده بهرام گور اعلام کردند. مهم ترین دلایل این تقسیم بندی؛ وجود زیستگاه منحصر به فرد منطقه و نیز وجود گونه در خطر انقراض گورخر ایرانی است.

در واقع پارک ملی قطرویه محل اصلی زیست گورخر ایرانی به شمار می آید و منطقه حفاظت شده بهرام گور تنها منطقه ایی است در کشور که جمعیت قابل ملاحظه و پویایی از گورخر ایرانی را خود جای داده است.

پارک ملی قطرویه و منطقه حفاظت شده بهرام گور در دامنه سلسه کوه های زاگرس واقع شده است و دارای رشته کوه ها، دره ها و دشت های نسبتا وسیعی می باشد. مهم ترین کوه های این منطقه کرسفید، زیارت، کوه سرخ بزرگ است و از دره ها و دشت های موجود در آن نیز می توان به: دره های آغل سنگی، طبقی، چاه مروی، چاه تیز، گلو معدن، چاه سبز، گلیکو، چاه دراز، مغلی، چاه تنگل، چاه بید، چاه بادام و دشت های ریگ جمشید، ده وزیر، عین الجلال، چاه میل، پریا، گرد طول، شوریه، ده برین، گزی و قطرویه اشاره کرد. علاوه بر این مناطق در این منطقه تعدادی چشمه دایمی و فصلی همچون چشمه انجیر موجود است.

شرایط آب و هوای پارک ملی قطرویه و منطقه حفاظت شده بهرام گور خشک و نیمه کویری است.

پوشش گیاهی و درختی: بخش وسیعی از منطقه حفاظت شده پارک ملی و منطقه حفاظت شده بهرام گور

مرتفع بود و حدود ۲۲ هزار هکتار از آن را پوشش گیاهی چوبی تشکیل می دهد. مهم ترین گیاهان موجود در منطقه عبارتند از: آبنوس، آنگوزه، آویشن، الوک، اسکنبیل، اسفند، انجیر، بادام وحشی، بارهنگ، بنه، پیچک، تاغ، تنگس، جاشیر، چوبک، خارشتر، خاکشیر، خشخاش وحشی، خوشک، دافنه، درمنه، زیره، زو، رواس، ریش بز، سریش، سرو وحشی، سیر و پیاز کوهی، سالسولا، سیاه چوب، شاتره، شکر تیغال، شیرین بیان، شقایق زرد، شوره، قیچ، کاکوتی، کاروانکش، کلاه میرحسن، کلخوره، کیکم، کنگر، کهورک، کوما، گل گاوزبان، گرگ تیغ، گز، گون ها، گل خنک و نی.

گونه های جانوری: پلنگ، تشی، جبیر، خرگوش، روباه معمولی، سمور، شغال، کاراکال، کفتار، کل و بز، گربه وحشی، گرگ، گراز، گورخر ایرانی، قوچ و میش، شتر مار شیرازی، افعی شاخدار، تیرمار، مار گرگی، مار پلنگی، مار قیطانی، سوسمار، مارمولک؛ بزمچه و لاک پشت.

گونه های پرندگان: باقرقره، بالابان، بادخورک، بحری، پری شاهرخ، ترمتلی، تیهو، جغد، چکاوک، چک بوته ایی، چکچک ها، دارکوب باغی، دلیجه، دم جنبانک، دم چتری، زاغ، زاغ بور، زاغ نوک سرخ، زنبور خورک، سارگپه، سبزقبا، شاهین، شبگرد معمولی، کبک، کبوتر چاهی، کمرکولی، کی لو، کوکر شکم سیاه، گلو سرخ، قمری، غراب، مگس گیر خالدار، میوه خوار، عقاب، هدهد و هوبره.

پارک ملی قمیشلو

پارک ملی قمیشلو، با مساحت ۸۶ هزار و ۶۸۵ هکتار، در ۴۵ کیلومتری شمال غرب اصفهان واقع شده است. قمیشلو که به معنای نیزار است در گذشته از آب و هوای مرطوب با نیزارهای فراوان برخوردار بود، اما امروزه این منطقه ای به دلیل داشتن آب و هوای معتدل و زمستان سرد به شکل: زیستگاه کوهستانی و برفگیر، تپه ماهوری و زیستگاه دشتی و استپی تبدیل شده است.

پارک ملی قمیشلو، علاوه بر این که دارای حیات وحش گیاهی و جانوری با ارزشی است، به دلیل وجود قلعه ها و بناهای تاریخی مربوط به دوره قاجار از اهمیت تاریخی نیز برخوردار است. این منطقه در زمان فرمانروای ضل السلطان، پسر ناصرالدین شاه، به عنوان شکارگاه وی درآمد. ولی باگذشت زمان، در سال ۱۳۸۶ با الحاق مناطق کرایاس، کهوک و لاسمیان به منطقه حفاظت شده و شکار ممنوع، پناهگاه حیات وحش قمیشلو به پارک ملی تبدیل شد.

گونه های جانوری: آهو ایرانی، آگاما، بز، پلنگ ایرانی، تشی، خارپشت ایرانی، جبریل یا موش صحرائی، خرگوش، خوک، سنجابک درختی، روباه، شغال، قورباغه مردابی، قوچ و میش، گراز، گرگ، گورکن راه راه، کاراکال، کفتار، کل، مار، مارمولک، لاک پشت، وزغ سبز، یوز آسیایی، هامستر خاکستری،

گونه پرندگان: بلدرچین، بالابان، تیهو، دال، دلیجه، زنبور خورک، جغد کوچک، خفاش بال بلند، خفاش بال سفید، خفاش لب کوتاه، خفاش گوش بلند، سارگپه بلند، سبزقبا، عقاب صحرائی، عقاب طلایی، قرقی، قمری، فاخته، کبک، کبوتر چاهی، کرکس سیاه، هما، هدهد، هوبره.

تجهیزات وامکانات: پارک ملی قمیشلو دارای پاسگاه سر محیط بانی شاه ماهور در شرق منطقه، پاسگاه محیط بانی خرسک در غرب منطقه، پاسگاه محیط بانی قلعه یاور در جنوب منطقه، پاسگاه میرزا قاسم بک در شمال

منطقه که البته در حال حاضر به دلیل عدم وجود امکانات، غیر فعال می باشد و پاسگاه محیط بانان قمیشلو در باغ قمیشلو (مرکز منطقه) است.

همچنین این پارک مجهز به ۵ دستگاه خودرو کمک دار و ۸ دستگاه موتور سیکلت می باشد

پارک ملی نایبند

پارک ملی - دریایی نایبند، از پارک های ملی جنوب ایران است که با مساحت حدود ۴۶ هزار هکتار در جنوب استان بوشهر بخش عسلویه از توابع شهرستان کنگان واقع شده است. این پارک در گذشته از چهار قسمت: خلیج نایبند، منطقه حفاظت شده نایبند، منطقه حفاظت شده حرا، بساتین و هاله تشکیل می شد، تا این که در سال ۱۳۸۲، این مناطق توسط شورای عالی محیط زیست به عنوان نخستین پارک ملی دریایی کشور ثبت شد. پارک ملی - دریایی نایبند، از مجموعه ی باارزش و کم نظیر گیاهی و جانوری تشکیل شده و از مهم ترین ویژگی های آن وجود سواحل متنوع حفره ای، ماسه ای، مرجانی و جنگلی است. به طوری که؛ سواحل ماسه ای نایبند، محل تخم گذاری لاک پشت های عظیم دریایی است و جنگل های متراکم آن محل مناسبی برای پرندگان مهاجر و آبی در فصل زمستان است.

پوشش گیاهی و درختی: خارشتر، شصت عروسان، علف شور، قیچ، گز، درخت انجیر معابد، انار شیطان، استبرق، دافنی، صبر زرد، کنار، کهور ایرانی، مانگرو.

گونه های جانوری: بز، جبیر، خرگوش، خرچنگ، روباه، شغال، قوچ و میش، گریز.

گونه پرندگان: آکلاتک، باکلان، بوتیمار، پلیکان پاخاکستری، تیهو، چکاوک کاکلی، حواصیل خاکستری، سلیم کوچک، فلامینگو، کاکایی، کبک، مرغ جیرفتی، هوبره.

آبزیان: دلفین، گزپشت، لاک پشت دریایی سبز، لاک پشت منقار عقابی، ماهی گل خورک، نهنگ. تجهیزات و امکانات:

پارک ملی - دریایی نای بند مجهز به امکاناتی نظیر: ساختمان پاسگاه محیط بانان (دارای آب، برق، تلفن)، سیستم رادیویی بیسیم، خودرو صحرایی، موتورسیکلت، تراکتور، موتور برق، تجهیزات انفرادی محیط بانان مثل: کوله پشتی، دوربین چشمی و کیسه خواب، موقعیت یاب دستی و رایانه و اینترنت است.

پارک ملی لار

پارک ملی لار با مساحتی حدود ۷۳ هزار و ۵۰۰ هکتار در دامنه جنوبی رشته کوه های البرز و بین استان های تهران و مازندران واقع شده است. این پارک از شمال به کوه های نور، از غرب به خاتون بارگاه و گرمابدر، از جنوب به لواسانات و از شرق به کوه دماوند و پلور محدود می شود. پارک ملی لار به دلیل محصور شدن توسط کوه ها و ارتفاعات فراوان دارای وضعیت جوی نامتغییر است و دارای زیست محیطی کوهستانی و آبی است. علاوه بر این ارتفاعات، دریاچه لار با مساحت ۲۰ کیلومتر در این پارک قرار گرفته است که در پی تحقیقات و اقدامات صورت گرفته به منظور تامین آب شرب تهران، در سال ۱۳۶۱ سدی عظیم بر این دریاچه ساخته شد. پارک ملی لار، در سال ۱۳۵۴ به پارک ملی تبدیل شد و در سال ۱۳۶۱، طبق مصوبه شورای عالی حفاظت

محیط زیست، منطقه حفاظت شده اعلام شد و در سال ۱۳۷۰ جزو مناطق شکار و تیراندازی ممنوع به شمار آمد. باید افزود هر ساله از اول خرداد تا پایان شهریور در این منطقه مسابقه ماهی گیری برگزار می شود.

پوشش گیاهی و درختی: آلاله، آویشن، استبرق، ارس، بابونه، باریجه، بارهنگ، بومادران، چای کوهی، خاکشیر، زنبق وحشی، زبان طلا، زرشک، سریش، شکر تیغال، شقایق وحشی، شنگ، شیرین بیان، فورماریا یا شاه تره، قارچ، کاسنی، گل پر، گون، مریم گلی، والک، موسیر و دارای بوته زارها و پوشش ها آلی است.

گونه های جانوری: بز، بز مچه، پازن، پلنگ ایرانی، خاریشت، خرگوش، خرس قهوه ای، راسو، روباه، سمور، شغال، قوچ، قورباغه، کرکس، کل، گراز، گرگ، گربه وحشی، لاک پشت مهمیزدار، میش البرز کوهی، آگامای سرزرد، سوسمار چشم ماری، لاستری البرز، مار آبی، مار افعی، افعی دماوندی، افعی البرزی، افعی پلنگی، مارمولک.

گونه پرندگان: باکلان، درنا، دلیجه، جغد تالابی، حواصیل خاکستری، سارگپه، شاهین، شاه بوف، عقاب طلایی، فلامینگو، قرقی، کبک دری، کبک و هما.

آبزیان: قزل آلی خال قرمز.

امکانات و تجهیزات:

در حال حاضر در حال حاضر ۴ پاسگاه محیط بانی به نامهای دلیچایی و قوشخانه واقع در منطقه شکار ممنوع و کمردشت واقع در پارک ملی لار و پاسگاه محیط بانی ایرا خارج از منطقه برای حفظ و حراست از منطقه وجود دارد.

پارک ملی تنگ صیاد

پارک ملی تنگ صیاد، با مساحتی حدود ۵ هزار و ۴۰۰ هکتار در منطقه حفاظت شده تنگ صیاد در ۱۰ کیلومتری شهر کرد واقع شده است. منطقه حفاظت شده تنگ صیاد حدود ۲۱ هزار و ۶۰۰ هکتار است. منطقه تنگ صیاد، از بخش شرقی به شهرستان شهرکرد، از بخش غربی به شهرستان بروجن در استان چهارمحال و بختیاری محدود می شود.

به طور کلی، منطقه تنگ صیاد در سال ۱۳۴۹ منطقه شکار ممنوع اعلام شد و در سال ۱۳۵۲ به منطقه حفاظتی تبدیل شد و در سال ۱۳۷۴ قسمتی از منطقه حفاظتی تنگ صیاد به پارک ملی اختصاص یافت و به این ترتیب تنگ صیاد به دو بخش منطقه حفاظت شده و پارک ملی تقسیم شد.

گونه های گیاهی و درختی: آویشن، آلبالوی کوهی، انجیر، بادام کوهی، بابونه، بارهنگ، بنه، خاکشیر، دم اسبان، داغداغان، رازیانه، ریواس، شاه تره، شیرین بیان، کنگر، گون، گل گندم، انواع گندمیان، مو وحشی، میخک.

گونه های جانوری: آهو، بز، پازن، پلنگ ایرانی، روباه، رودک عسل خوار، شغال، قوچ، کفتار، کل، گرگ، گربه وحشی، میش، آگامای الیویه، مار پلنگی، لاک پشت برکه ای خزری، قورباغه معمولی و وزغ معمولی.

گونه های پرندگان: باقرقره، تیهو، دارکوب، دال، سارگپه، شاهین، عقاب طلایی، قرقی، کبک بختیاری، کبک توهی، کبک چیل، کبک دری، کرکس.

تجهیزات و امکانات:

منطقه تنگ صیاد توسط پاسگاههای ثابت فرخ شهر، ایرانچه، بستان شیر و آب شر شر، کورچی و بید خل با کلیه امکانات لازم و در خور به صورت شبانه روزی مورد حفاظت قرار می گیرد.

پارک ملی بمو

پارک ملی بمو با وسعت ۴۸ هزار و ۶۷۸ هکتار، در شمال استان فارس و در شمال شرقی شهر شیراز واقع شده است. این پارک از نظر شرایط آب و هوایی دارای آب و هوای مدیترانه ای گرم و خشک است. به طوری که در زمستان، هوا سرد و در تابستان درجه هوا به ۳۴ درجه نیز می رسد. همچنین این پارک دارای چشمه های فراوانی است که در گذشته به منظور آبیاری اراضی کشاورزی مورد استفاده قرار می گرفت. پوشش گیاهی و درختی: ارژن، بادام و بنه، بومادران شیرازی، جوخار، درمنه کوهی، شقایق، گاو چاق کن، گل بی مرگ گنویی، گل پامچال، گون، لاله. گونه های جانوری: آهو، بز، پلنگ ایرانی، روباه، شغال، قوچ و میش، کل، کفتار، گربه وحشی، گرگ. گونه پرندگان: تیهو، عقاب طلایی، دال، سینه سیاه، کبک، کرکس، کوکر سفید، هما.

پارک ملی تندوره

پارک ملی تندوره از پارک های ملی شمال شرقی ایران، با مساحتی حدود ۵۳ هزار و ۷۸۰ هکتار، در شهرستان درگز استان خراسان رضوی، واقع شده است. وجود آثار و بقایای قلعه رجبه، زیارتگاه های چهل میر و بابا نستان، نشان از تاریخ کهن این پارک ملی است. مرتفع ترین نقطه این منطقه، قله قنبرعلی و پست ترین نقطه آن قسمت شمالی منطقه است.

پارک ملی تندوره، در سال ۱۳۴۷ با مساحت ۷۳ هزار و ۴۳۵ هکتار، جزو مناطق حفاظت شده اعلام شد ولی در سال ۱۳۴۸ به پارک وحش تبدیل شد. با حذف قسمتی از شرق منطقه تندوره، این منطقه در سال ۱۳۵۳ به پارک ملی تبدیل شد.

پوشش گیاهی و درختی: آنقوزه، آویشن، باریجه، درمنه، زرشک، زیره سیاه، شیرخشت، گون، گوجه وحشی، انواع گرمینه، کرکو، کتان وحشی، کندل، کلاه میرحسن، نسترن، درخت انجیر، اورس، بید.

گونه های جانوری: پلنگ ایرانی، پیکا، تشی، خرگوش، روباه قرمز، رودک، شغال، سمور سنگی، سوسمار، قوچ و میش اوربال، گراز، گرگ، کل و بز، کفتار، کفچه مار، لاک پشت.

گونه پرندگان: الیکایی، بادخورک معمولی، باد خورک کوهی، بلدرچین، پیت خاکی، توکای سیاه، تیهو، دال، دلیجه، انواع جغدها، چکاوک شاخ دار، چکاوک آسمانی، چکاوک طوقی، دم جنبانک ابلق، زردپره کوهی، زردپره مزرعه، زنبورخور معمولی، سارگپه پابلند، سار، سسک، سنگ چشم دم سرخ، سهره سینه سرخ، شبگرد بلوچی، عقاب دشتی، عقاب طلایی، قرقاول، قرقاول بال سفید، قمری، قرقی، کوکر، کورکور، کرکس، کبک، کبوترچاهی، کلاغ گردن بور، کلاغ ابلق، لیل، مرغ حق، یاکریم، هدهد، هما.

پارک ملی سالوک

پارک ملی سالوک با مساحتی حدود ۸ هزار و ۲۳۱ هکتار، در شمال غربی اسفراین در استان خراسان شمالی واقع شده است. این پارک علاوه بر ویژگی خاص اکوسیستمی، محل سکونت اقوام گذشته بوده و وجود قلعه ی

تاریخی سالوک و غار های تاریخی چون غار رختیان، غار پلنگ تخته نی، غار پیش قلعه، حایز اهمیت است. پارک ملی سالوک دارای آب و هوای خشک و نیمه خشک و میزان بارندگی ماهانه منطقه حداکثر ۵۸ میلی متر ثبت شده که البته در فصل زمستان در مناطق مرتفع بارندگی به صورت برف هم دیده می شود. پارک ملی سالوک در سال ۱۳۵۲ جزو مناطق حفاظتی در نظر گرفته شد و در سال ۱۳۸۱ طبق مصوبه شورای عالی حفاظت محیط زیست با عنوان پارک ملی تحت مدیریت و نظارت سازمان حفاظت محی زیست قرار گرفت. پوشش گیاهی و درختی: اسپرس خاردار، تاغ، چوبک، درمنه، زالزالک، زرشک، زیره، شیرخشت، گز، گون، گوجه وحشی، گیاه کما، کلاغک، کلاه میرحسن، نسترن وحشی، انواع لاله ها، درخت آلوچه وحشی، افرا، انجیر، گردو، گلابی.

گونه های جانوری: آهو، پازن، پلنگ ایرانی، تشی، خرگوش، روباه، شغال، سمور سنگی، سنجاب، قوچ و میش، گراز، گرگ، گربه پالاس، گورکن، کفتار، کل و بز، کفچه مار، مار آتشی، افعی. گونه پرندگان: باقرقره، بحری، تیهو، جغد، چکاوک، سسک، سهره، سارگپه، کبک، کبک دری، کوکو، کوکر. تجهیزات و امکانات: در اطراف منطقه حفاظت شده سالوک پاسگاه محیط بانی چهار برج، توی قرار دارد.

پارک ملی پابند

پارک ملی پابند، از شمال به روستای چناربن، از شرق، به روستای نمکه، از جنوب به ارتفاعات کوه بادله و از غرب به نکا، بهشهر و زارم رود محدود می شود. این پارک در جنوب نکا و بهشهر به صورت دامنه های کوهستانی و جنگل های دست نخورده و محل رویش گونه های منحصر به فرد گیاهی، علفی، بوته ای و گونه های جانوری شاخص می باشد. مهم ترین ویژگی دیگر این پارک، وجود جنگل های هیرکانی و قرار گرفتن منطقه حفاظتی هزار جریب در این پارک است.

پارک ملی پابند در سال ۱۳۸۶، در پی پیشنهاد سازمان محیط زیست، با تفکیک محدوده پارک ملی ۷۲ هزار هکتاری پابند؛ این منطقه به دو بخش: محدوده جدید و منطقه شکار ممنوع تقسیم شد و بدین ترتیب مساحت محدوده جدید پارک ملی پابند، ۲۴ هزار و ۵۰۰ هکتار و مساحت منطقه شکار ممنوع ۴۷ هزار و ۵۰۰ هکتار اعلام شد.

پوشش گیاهی و درختی: آویشن، اسفنج، رز، زعفران وحشی، شقایق، گل بنفشه، گل گاوزبان، گون، درخت ال، آلوچه وحشی، انجیلی، ازگیل وحشی، بلوط، بارانک جنگلی، تلکا، راش، زرشک کوهی، شیردار، شمشاد، سیب وحشی، کچف، ولیک.

گونه های جانوری: پلنگ ایرانی، خرگوش، خوک، خرس، روباه، شوکا، شغال، گربه وحشی، گرگ، مرال. گونه پرندگان: بحری، بلبل، بلدرچین، تکا، دلیجه، سارگپه، شاهین، قرقاول، عقاب، کرکس، هدهد.

تجهیزات و امکانات: تجهیزات و امکانات حفاظتی مستقلی در منطقه حفاظتی پارک ملی پابند وجود ندارد و حین گشت توسط محیط بانان کنترل می گردد.

پارک ملی گلستان

پارک ملی گلستان یا جنگل گلستان بزرگ ترین و قدیمی ترین پارک ملی ایران است که با مساحتی حدود ۹۱ هزار و ۸۹۵ هکتار در شرق استان گلستان و غرب استان خراسان شمالی واقع شده است. اولین بار در سال

۱۳۳۶ حفاظت جنگل گلستان با نام «منطقه حفاظت شده آلمه و ایشکی» به عهده کانون شکار گذاشته شد. بعدها در سال ۱۳۴۲ نام آن به «پارک محمدرضا شاه» تغییر یافت ولی در سال ۱۳۴۳ به موجب مصوبه شماره ۱ این منطقه به «پارک حیات وحش» تغییر نام داد. در سال ۱۳۵۰ محدوده ایی در شرق پارک به نام «قرخود» با مساحتی حدود ۳۴ هزار هکتار با عنوان منطقه حفاظت شده به آن الحاق شد.

پارک وحش گلستان در سال ۱۳۵۳ به «پارک ملی» تغییر نام داد. سپس در سال ۱۳۵۴ به عنوان ذخیرگاه زیست کره در زمره ۵۰ ذخیرگاه بیوسفری جهان در لیست یونسکو ثبت شد. یک سال بعد یعنی در سال ۱۳۵۵ هر دو منطقه حفاظت شده و پارک ملی با هم ادغام و با وسعتی حدود ۱۲۵ هزار و ۸۹۵ هکتار به نام پارک ملی تحت حفاظت قرار گرفت. ولی در نهایت بعد از پیروزی انقلاب اسلامی در سال ۱۳۵۷ دو منطقه قرخود و آلمه و ایشکی از هم جدا شدند و پارک فعلی به «پارک ملی گلستان» تغییر نام داد. در حال حاضر حد غربی این گنجینه ملی در جهت غربی - شرقی از روستای تنگراه در استان گلستان شروع شده و در روستای رباط قره بیل در استان خراسان شمالی پایان می یابد. بیشترین مساحت آن مربوط به استان گلستان است و کمترین آن در استان سمنان واقع شده است و تنها ۳۴ درصد از پارک در استان خراسان شمالی قرار گرفته است. پارک ملی گلستان دارای سه نوع آب و هوای متفاوت خشک، نیمه خشک و نیمه مرطوب است که همین باعث شده این پارک دارای پوشش گیاهی متنوع از استیپ خشک تا جنگل انبوه باشد. تنوع زیستی و ریزبوم های بومی پارک تحت تاثیر ارتفاع پارک از سطح دریا می باشد. این ارتفاع از ۴۰۰ متر شروع شده و به ۲۴۱۱ متر از سطح دریا می رسد. مهم ترین کوه ها و دره های پارک ملی عبارتند از: ارتفاعات قره قون، تنگه گل، شاخا، یکه قدم، المه، قره قاشلی، قوفی قورچی و دره های آلمه، آنسر، قرغون، آق سو، آلی دالی، آدانس، جمشیدآباد، قزقلعه، آلوباغ و خشک.

میزان بارندگی در پارک ملی گلستان از حدود ۷۰۰ میلی متر تا ۱۵۰ میلی متر در سال متغیر است که همین باعث به وجود آمدن آبشارهای معروف، چشمه ها، رودهای پرآب و تالاب ها می شود. معروف ترین آبشار پارک ملی گلستان آبشار آق سو و آبشار جنگل است و مهم ترین رودخانه ها و چشمه های آن به ترتیب رودخانه چهار باغ، ترکت، زیارت، زلو، سفید دره، قرتو، مادرسو، مغری و ، چشمه های آق سو، اسبوم گاه، ارا، الدیگاه، تالو، جانو، خوش دشتی، حاجی آباد، دوشان، زیارت، زرشکوه، سردارخانه، شاه پسند، قل قله، گلشن، گلستان، کرکولی، مارسنگ، مراد چشمه و موزی کش می باشد.

پوشش گیاهی و درختی: درخت آزاد، آلوچه، ازگیل، ارس، افرا، انار وحشی، اوری، انجیلی، بلوط زرد، بارانک، پرند، پلت، پیچ امین الدوله، تاغ، تمشک، توت ملج، توسکا، خردمندی، زالزالک، زبان گنجشکی، زرشک، سپیدار، سرخدار، سیاه تلو، شیردار، کرکو، گلابی وحشی، گرد، مازو، ممرز، نمدر و گیاهانی نظیر: اسپرس بوته ایی، داغداغان، درمنه، چوبک، خارشتر، سریش، شکر تیغال، شیرخشت، کاروانکش، کلاه میرحسن، گل گاوزبان، گل قاصد، گون، گز، فستوک مریم گلی و نسترن.

گونه های جانوری: آهو، پلنگ، تشی، خرس قهوه ایی، خرگوش، حشره خورها، راسو، روباه، روباه ترکمنی، رودک، سمور جنگلی، سیه گوش، شوکا، شنگ، قوچ و میش، کل و بز، گراز، گربه پالاس، گرگ، مرال، آگامای صخره ای، جکوی، سمندر، قورباغه جنگلی، وزغ سبز، لاک پشت چهار چنگالی، مارمولک بی پا، مار آبی، مار قیطانی، گرز مار و افعی قفقازی.

گونه های پرندگان: ابیا، بالابان، بلبل، بلدرچین، تیهو، توکای باغی، جغد خالدار، چکاوک ها، چکچک ها، چرخ

ریسک ها، دارکوب سیاه، دلیجه، دال سیاه، دال، دم سفید، دم سرخ ها، زنگوله بال، زردپره ها، زنبورک ها، سار صورتی، سارگپه، سارگپه پا بلند، سکسک ها، سنگ چشم، سهره ها، قرقاول، قرقی، عقاب دو برادر، عقاب دریایی دم سفید، کوکر سینه سیاه، کبک، کوکو، گوزن زرد ایرانی، مگس گیرها، هدهد و هما

آبزی: در قنات ها و رودخانه های پارک ملی گلستان ماهی های نظیر: گاو ماهی، گاو ماهی رودخانه ای، سگ ماهی جویباری، سیاه ماهی و ماهی لپک

تجهیزات و امکانات: پارک ملی گلستان در حال حاضر مجهز به ۱۲ پاسگاه همراه با ۱۴ موتور، ۴ خودرو، ۸ بی سیم ثابت، ۱۲ بی سیم دستی می باشد. البته ۴ پاسگاه به دلیل کمبود نیرو غیر فعال است